

[Fuglsang.]

1954-55 er fordryet med ca. 1 milliard kr., medens de såkaldte tyngende selskabs-skatte, som oppositionen især interesserer sig for, i samme periode kun er steget med siger og skriver 18 mill. kr.

Og hvad den relativt gode beskæftigelse angår, er den jo betalt med perioder, hvor man, ladende temmelig hånt om grundloven, bevidst skabte arbejdsløshed, ikke mindst blandt de ufaglærte. Det er netop de samme tendenser, der igen stikker hovedet frem både i oppositionens sparekrav og i den rentepolitik, der føres.

Kommunisterne har altid vendt sig mod en sådan politik. Vi har opstillet vort beskæftigelsesprogram, men vi har samtidig stillet forslag om, at hvor samfundet ikke ville sikre beskæftigelse, måtte de arbejdsløse have krav på en anstændig understøttelse.

Der tales i åbningstalen om byggeriet, men rentestigningen vil jo både hæmme og fordyre byggeriet, fremfor at tiden nu burde være inde til at fjerne de fordyrelser og forringelser, den nuværende regering alene har ansvar for.

Der tales om bygning af skoler. Ja, også her har regeringen et tungt ansvar gennem sin materialebevillingspolitik gennem årene. I den forbindelse kan jeg ikke lade være med at tænke på oppositionens omsorg for, om vor ungdom i soldatertrøjen nu er på højde med de andre landes unge. Var det ikke nok så stor og nok så ædel en politik at sætte ind på, at vor ungdom, når den går ud i livet, skole- og uddannelsesmæssigt står på højde med udviklingen ude i verden? Vi kommunister mener det.

Med hensyn til bebudelsen af nye landbrugslove og nedsættelse af en landbrugs-kommission er efter vor mening tiden nu inde, og regeringen turde have de parlamentariske muligheder bag sig til ret hurtigt at forbedre husmandslovene af 1948-49 og ikke blot trække tiden ud med en ny kommission.

Set som helhed gør regeringen altså yderligere forbrugsstigning betinget af øget produktion. Det er noget, der er sagt hvert år siden 1945, men arbejderne har til dato ikke virkelig fået deres andel i den produktionsstigning, der har fundet sted siden da.

Det ærede medlem hr. Poul Møller holdt endnu en gang den rørende tale om det classesamfund, som ikke mere eksisterer, og om klassekampens tid, der er forbi. Det tør dog vistnok siges at være en antydning uaktuelt og verdensfjernt. Sagen er jo, at netop i de sidste måneder har en bølge af strejker og uro på arbejdspladserne sønderrevet den slags tale om det nye folkefællesskab, der er opstået, og om velfærdsstaten, vi lever i. Jeg ved godt, at man prøver at slå det hen med bare at tale om kommunisterne og deres værk. Lad det, for at undgå misforståelser, være sagt, at overalt, hvor arbejdere kæmper for deres ret, vil vor sympati og støtte være på deres side. Hvor skulle vi ellers stå? Var det ikke sådan, ville vi ikke være et kommunistisk parti.

Men lad det også være sagt: tror nogen i denne sal virkelig, at vi eller andre kunne trylle sådanne konflikter frem på kommando, om der ikke var tungtvejende årsager? Skulle man virkelig kende den danske arbejder så dårligt? Sandheden er jo, at ikke vi og ikke arbejderne er skyld i uroen. Det er arbejdsgiverne og deres organisation med deres uforsonlige herrefolksmentalitet, med deres ensidige, ofte vilkårlige afskedigelser af arbejdere og ikke mindst af disses tillidsmænd. Det er deres jagt efter profit uden hensyn til arbejdernes fysiske og psykiske kræfter eller deres berettigede krav på tryghed på arbejdspladserne, der så at sige tvinger arbejderne til at reagere. Det er jo ikke simpel tanke-løshed eller manglende ansvarfølelse, der får danske arbejdere til at påtage sig de afsavn, en sådan strejke uvægerligt fører med sig. Dette så meget mere, som volds-giftsrettens afgørelser så godt som er givet på forhånd.

Det, der er tale om, er virkelig — for at bruge et historisk udtryk — en fortvivlelsens selvhjælp, og det er også ud herfra, man må bedømme forholdet. De, der i dag har så travlt med blot at fordømme, skulle jo tænke på, at ud over de tilfælde, der fører til konflikt, er der en række af vilkårlige overgreb, afskedigelser og andre forhold, som enten ordnes på fredelig vis, når ikke f. eks. Arbejdsgiverforeningen hindrer en ordning og derved fremprovokerer en kon-